

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקסו

ערב שבת קודש פ' מצורע, וא"ו ניסן ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ב שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN LOVING MEMORY OF A DEAR FRIEND

Mrs. Tzivia (Lily) bas Reb Shlomo Yehuda ע"ה Perl
(Los Angeles, California)

Passed away on 11 Adar II, 5765

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY

Rabbi & Mrs. Yosef Y. and Gittel Rochel שיחי Shagalov

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

איך לפעול את התגלות המשיח תיכף ומיד / משיחת שי"פ תוריע מצורע התנשא

7 זמן הגאולה

ואן חסידים נעני' אבחריייהו בנוגע לרבותינו נשיאינו / פרשת השבוע באור הגאולה

9 המעשה הוא העיקר

כשיתעורר משנתו - יראה שמשיח עומד אצלו בחדר... / הוראות למעשה בפועל

11 ילחום מלחמת ה' - וינצח

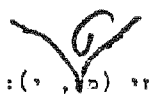
צריך להיות "זנחך את הבית" / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתי"ק - פרסום ראשון

"והזרתם" - לשון הפעיל / צילום ממענה הרבי לשאלות המניחים בפרש"י בפרשתנו

בס"ד.

נתבאר בפרש"י שאין לפרש "והזרתם" ל' גזירה מסום שהנו"ן
נופל ונבלע בדגש הבזיין, כפירוש מפרשי רס"י, לוי שהבין חמס
לא למד עדיין ענין זה. ולכן נתבאר שיסוד התיבה הוא "זר",
והנו"ן הוא לסוף נפעל.

לכאורה: בפרש"י ויחי (כ"ט, י): "הינו"ד) עיקר ביסוד.
ופעמים שנופלה המנו וככה אוהיות מסמכות בלשון זה והם
נקראים עיקר נופל כגון נו"ן של נוגף ושל נוסך; ובפרש"י
שמות (ג, כב): "וכל נו"ן שהיא באה בהיבה לפרקים ונופלת

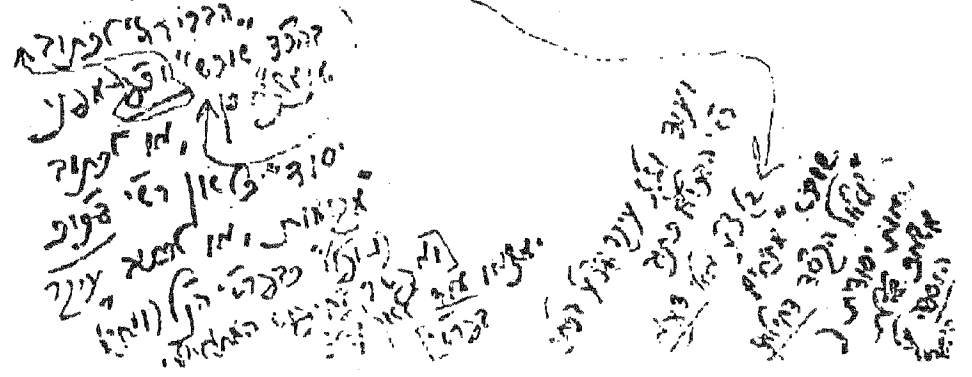
ממנו כנו"ן של נוגף נוקא נותן נוסך. (כשהיא מדברה לסוף ופעלהם
חנקר בסו"א בחסף". ולכאורה אפ"ל כן גם בנדר"ד שיסוד התיבה

הוא "נדר", והנו"ן הוא "עיקר נופל". (אך אין לנו דוגמה לנדר"ד כן
ועל אף זאת! (אך אין לנו דוגמה לנדר"ד כן) יצא לה התיבה "נדר" ונדר"ד
האם אפ"ל שכונת רס"י שם היא רק לדרגסאה שמביא -

דלכאורה דוחק.

ג. במ"ס בעניני כתי"ק שלשון פרש"י הוא "יסוד" ולא "סורס",

מטאנו בפרש"י וראא (ס, לא) שכתב "הנו"ן סורס בהיבה" האם
הכוונה שכן הוא לסוף רס"י ברוב המקומות, וכן יצא יס.

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-989-0194
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)
דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

"והזרתם" - לשון הפעיל

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ תזו"מ ה'תשל"ט (נדפסה בשיחות קודש תשל"ט ח"ב (הוצאת תשמ"ו) ע' 645 ואילך, ושם נדפס המענה בשולי הגליון)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הדגיש את התיבות: ביסוד, עיקר נופל, של נוגף ושל נושך, נוגף נושא נותן נושך.

בתחילת הציטוט שהביאו המניחים מדברי רש"י בשמות ג, כב, הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ תיבת יסוד . .

בהמשך הקיף כ"ק אד"ש מה"מ את התיבות "אפ"ל כן גם בנדוד"ד" וכתב בסוף הקטע: אבל רש"י כאן אינו כותב זה וגם לא מרמזו (אף שכפלו – בויחי ובשמות) וגם לא הביאו לדוגמא בב' הנ"ל.

בסעיף ב' מחק כ"ק אד"ש מה"מ תיבת [ב]מענה" וכתב [ב]הערת. בסוף הקטע, אחר התיבות "שכן הוא לשון רש"י ברוב המקומות", כתב כ"ק אד"ש מה"מ: לבד [מ]בודדים.

והוסיף: "הברירה" לכתוב וכ"פ בהר"ד "שורש" – מפני שנמצא כן בפרש"י וארא (ט, לא) שכתב "הנו"ן שורש בתיבה", או לכתוב "יסוד" כלשון רש"י בכונ"כ מקומות, או לכתוב "עיקר (נופל)" כבפרש"י הנ"ל (ויחי) [ואפשר בחיפוש המתאים, ימצאו עוד לשון עד"ז בפרש"י].

ועוד וג"ז עיקר: (1) צ"ע בכת"י רש"י הבכולם כתוב שורש. (2) צ"ע אולי דוקא "שורש" מתאים לשלול הקס"ד דחילוף אות יסודית (משא"כ שלילת הוספה על היסוד).

המדוד מוקדש

לעילוי נשמת האשה מרת מרים בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה אלבז

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ו תמוז ה'תשס"ד – ת. ג. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העיוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת: מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי

איך לפעול את התגלות המשיח תיכף ומיד

השאלה היא: כיון שכבר נסתיימו מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" – מהי הדרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני"י) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח? ● ההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה היא הדרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה כפועל ממש ● ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום: כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה ● קטעים משיחת ש"פ תזריע-מצורע, ו' אייר ה'תנש"א - מוגה

א. התחלתו [של פרק שני דאבות הוא:]
 "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם":

ובהקדם הדיוקים במשנה זו – ומהם¹: (א) "איזו היא דרך ישרה" – הרי מקרא מלא דיבר הכתוב² "ישרים דרכי ה'", (ב) "(שיבור לו) האדם" – "אדם" דייקא, ש"אדם הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא" (כנ"ל*), (ג) הקשר לבעל המאמר – "רבי אומר" – רבינו הקדוש, ולא בשמו ("רבי יהודה הנשיא", כפי שנזכר תיכף במשנה שלאח"ז), אלא בתואר "רבי".

(1) בהבא לקמן – ראה גם סה"ש תש"נ ח"ב ע' 420 ואילך. ועוד.
 (2) הושע יד, יו"ד.

(* ס"ד בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 492).

ויש לומר הביאור בזה – בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:

רבי (רבינו הקדוש) – עליו נאמר (בזמנו) "אם משיח מאותן שחיין עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה", דאף שהי' "חסיד גמור", שגמר עבודתו³, אעפ"כ הי' סובל תחלואים, תחלואי הגלות, כמו משיח (ששמו "חיוורא דבי רבי", "מצורע של בית רבי"), שעם היותו בתכלית השלימות, סובל וכואב תחלואי הגלות (כנ"ל*).

ותוכן מאמרו – "רבי אומר איזו היא דרך

(3) ע"ד הפירוש ב"צדיק גמור" – "מלשון כלי שנגמר ללאכתו" (לקו"ת דרושי סוכות פא, א).

(* ס"ב בהשיחה (סה"ש שם ע' 490).

ישרה שיבור לו האדם": "האדם" – קאי על "אדם הזה (ש"הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא") כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . . רק פסולת שבסוף לבושו עדיין לא נתברר כו" מצד ענין הגלות – כמו רבי; ובדורנו זה – דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתיומו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות – י"ל שכל בני"הם בדרגא זו.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו "מעשיו ועבודתו כל זמן משך הגלות" – מהי ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני"ה) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח?⁴

והמענה לזה – "כל שהיא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם":

"תפארת" – קאי על התורה ("תפארת זו מתן תורה"), שמצד גודל מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דדצוא (קירוב ודביקות להקב"ה, "תפארת לעושי'") ושוב (המשכה למטה, "תפארת לו מן האדם"), שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים . . שעיי"ז מתגלה ענינה האמיתי של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל ענין הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי' גלות (כנ"ל*).

ויש להוסיף בביאור הטעם שהתורה (תפארת) היא "דרך ישרה" להתגלות והבאת המשיח – ע"פ הידוע⁵ שבמשיח צדקנו ישנם ב' ענינים: מלך (המלך המשיח) ורב (שילמד

4) ומתחיל מהתגלות וביאת המשיח שבכאו"א מישראל, כידוע שהפסוק "דרך כוכב מיעקב גו" שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ה), קאי גם על כאו"א מישראל (ירושלמי מע"ש פ"ד ה"ו), כיון שיש בו ניצוץ מנשמת משיח (מאור עינים ס"פ פינחס).

5) אוה"ת פרשתנו (כרך ג) ע' תתטז. ובארוכה – סה"מ"צ להצ"צ מצות מיוני מלך.

(* ס"ד"ח בהשיחה (סה"ש שם ע' 494:5).

נותן לכם לאחוזתה", ימנו אותם לחברי כנסת – עליהם לדעת שצריכים ל"ונתן הבית": הכנסת כפי שהיא עכשיו איננה הבית האמיתי, כיון שבבית זה יושבים קומוניסטים, מוסלמים ונוצרים, עד לכאלו שרוצים למסור חלקים מארץ ישראל שעליהם לא יודעים איזה תואר לומר, ובכלל לא זקוקים לומר עליהם תואר, משום שהם בעצמם צועקים שבשביל השלום הכל כדאי, אפילו למסור את כל ארץ ישראל (כידוע ומפורסם אפילו בעיתונים ("פייפערס"))!

ולכן צריכים ל"ונתן את הבית", ולבנות בית חדש שיהי' בית אמיתי.

ו. וכמדובר כמ"פ, שהעולם מזדעזע, ומיום ליום הזעזועים גוברים יותר.

וכפי שרואים שהיום כבר הפסיקו לרמות את עצמם, לטעות ולומר על החוזה האומלל ד"קעמפ דייוויד", ע"ש "דוד מלך ישראל חי וקיים", שחתמו עליו לפני מס' שנים – שהוא דבר טוב וצריכים לשמוח על זה וכו'.

קעת כבר לא עושים לכבוד זה שום חגיגות ("באנקעטן"), לא טופחים לעצמם על השכם ולא מאחלים אחד לשני "מזל טוב" וכו'.

ובאמת, במקום לשלוח מכתבים שיש לקבוע יום זה (של חתימת ההסכם) כ"יום טוב" – היו צריכים לשלוח מכתבים שזהו יום מר ונורא, מר צער ומבהיל.

מה שפעלו ע"י החתימה על החוזה האומלל הנ"ל, הוא בכי'; אינני רוצה לומר לדורות משום שמשיח בא תיכף ומיד – אבל "מקץ שנתיים ימים" מאז שחתמו על זה רואים כיצד הלחץ על היהודים הולך וגובר!

והמצב הוא כ"כ חשוך ומר ("א ביטערע מצב") שישנם כאלו השמים חושך לאור ומר למתוק, וכן אור לחושך, שהא בהא תליא: מעולם לא קרה בהיסטוריה של עם ישראל שיהודים יפגעו בעצמם ע"י עשיית דבר המבהיל כמסירת חלקים מארץ ישראל ששייכת להם – לגוים!

במשך הדורות היו ליהודים כמה-וכמה צרות, אך עד לפני שנתיים לא הי' מעולם כזה דבר!

ויה"ר שה"מטמוניות של זהב" שאצל בני"ה יתגלו, ושישתמשו בזהב עבור בית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ מצורע, ז' ניסן ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי
 רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"
 יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

תורה את כל העם), והחילוק שביניהם, שענין ה"מלך" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן מקיף שנעשית ע"י הביטול דקבלת עול מלכותו, וענין ה"רב" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן פנימי שנעשית ע"י לימוד התורה עד שחשיב "כאילו ילדו",⁶ ויש לומר, שצירוף שניהם (מלך ורב, מקיף ופנימי) יחדיו מורה שגם האורות עליונים שלמעלה מהתלבשות בכלים (כ"א באופן מקיף בלבד) נמשכים ומתגלים בכלים (באופן פנימי), בכח התורה ("תפארת").

ב. [.] וביאור ה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח ע"י "מלכות שבתפארת" – בנוגע למעשה בפועל:

ובהקדמה – שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושיו") של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא) ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל (ס"א) שע"י התורה (ענינו של משיח בתור "רב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים ההגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" – הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות,⁷

– בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים . . שכל הספרים מלאים בדבר זה"⁸) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין

6) סנהדרין יט, סע"ב. פרש"י במדבר ג, א.

7) ונקל למוצאם – ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סדר הא-ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.

8) רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ב.

היכן שיהודי רק נמצא, אפילו כשהוא מצוי תחת שלטון הגוים, עד ל"מושל בכיפה" – עליו לדעת, שכל הכוונה בזה שהוא נמצא שם וזוהו שהגוים שם היא – כדי שהוא יברר את הניצוצי קדושה שנמצאים אצל הגוים באותו המקום.

ג. . והכח לזה מקבלים בני ישראל מכך ש"ארץ כנען" שאלו הם הולכים היא – "אשר אני נותן לכם", הקב"ה נותן אותה לבני ישראל, ו"כל הנותן בעין יפה הוא נותן", ונותן אותה להם "לאחזקה", אחזקת עולם בתור ירושה, וכשמדובר בירושלם אזי לא נוגע מעמדו ומצבו, שכלו וכיו"ב, אלא אם הוא יורש אזי הוא יורש את הכל, אפילו קטן גם יורש את הכל.

לפני שהקב"ה נתן את א"י לבני ישראל היתה זו אכן "ארץ כנען", אבל לאחר שהקב"ה נתן אותה לבני, ח"ו לומר שהיא איננה שייכת להם; אלא שהקב"ה רק רצה שהיא תגיע לבני באופן ד"לתת להם נחלת גוים" – שקודם זה יהי שייך לגוים ו"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

וענין זה (ש"אני נותן לכם" את הארץ) יודעים אפילו כשרואים שהבית בארץ כנען שייך לאמורי, שלכן "בשורה היא להם כו", אך לא מספיק לדעת אלא זקוקים אח"כ שבני ישראל יבואו ויתיישבו בבית בפועל, ולאחמ"כ שיהי ה"נותן את הבית", שאפילו אם צריכים להרוס את הבית בכדי לברר את ניצוצי הקדושה – עושים זאת.

קופצים ממש אל תוך האש

עיי מסירת חלקים מארץ ישראל!

ד. בהמשך לזה, כאן המקום להזכיר בנוגע ל"ווילדקיט" [= פראיות] שישנה אצל יהודים מסויימים למסור חלק מארץ ישראל, הארץ שהקב"ה אמר עלי "אני נותן לכם לאחזקה", שזהו הרי פסוק המופיע בתורה שבכתב שאפילו הצדוקים מודים בו, וגם גוים מודים בו שהרי זה מובא ב"בייבל", אפי' כפי שתרגמוהו לשבעים לשון, בלשון עם ועם.

וכאן ישנם יהודים מסויימים הרוצים לילך נגד הפסוק ולמסור בפועל חלק מארץ ישראל לגוים, מצד פחדנות!

שזו הרי שטות הכי גדולה, לא רק היפך הדת, אלא היפך השכל, ואפילו היפך נפש השכלית של בהמה והיפך השכל והמדות של נפש הבהמית וכו' – שהרי אפילו מצד פחדנות לא שייך לרקוד בתוך האש או להעמיד את הצואר בפני החרב ולומר הנני מוכן ומזומן ר"ל!...

ואילו כאן קופצים ממש אל תוך האש ע"י מסירת חלקים מארץ ישראל!

צריכים לייזנתין את הבית,

ולבנות בית חדש שיהי בית אמותי

ה. ואלו הסבורים שע"י הצבעתם בעד מסירת חלקים מארץ ישראל לגוים, אע"פ ש"אני

ובסוף מסכת סוטה⁹) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזוהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר כו" יפקון בי' מן גלותא ברחמים"¹⁰), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא¹¹) בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"¹², שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלוקות ("דע את אלוקי אביך"¹³), כפס"ד הרמב"ם¹⁴ ש"באותו הזמן . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כו" –

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

ג. ועל של פועל באתי – ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כאו"א מישראל (האנשים – הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי') להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב שהלימוד יהי (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים

9) וע"פ האמור לעיל (ס"ז בהשיחה [סה"ש תנש"א ח"ב ע' 494]) שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות – יומתק ססימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם הגלות.
10) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באה"ק רסכ"ו.

11) אה"ק הבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

12) ישע"י נא, ד. ויק"ד פי"ג, ג.

13) דה"א כח, ט.

14) בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".

ועוסקים בתורה שכינה שרוי' ביניהם"¹⁵, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שע"י הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח"¹⁶.

ועוד ועיקר כפשוט – להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹⁷) ש"מקרב את הגאולה"¹⁸.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה – ע"י שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה – הלימוד (במחשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרב את הגאולה"¹⁹.

ד. ויה"ד שההחלטה בכהנ"ל תמהר ותזרז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון – התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שביום הש"ק פרשת "אשה כי תזריע וילדה זכר", "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי' לידת והתגלות משיח צדקנו ("חיורא דבי רבי" כפי

15) אבות פ"ג מ"ו. וראה אה"ק סכ"ג.

16) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושקו"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, ע"י הלימוד לעצמו או בתברותא – ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (כבפנים).

17) ראה תניא פל"ז.

18) ב"ב יו"ד, א.

19) ובסגנון האמור לעיל – מלכות שבתפארת – יש לומר: תפארת ה"ע התורה, ומלכות – שעיקרה קיום מצוות המלך – הו"ע (המצוות, ובפרט מצות) הצדקה. ובמלכות שבתפארת (שהמלכות עצמה היא במדת התפארת) – גם הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

תיכף במנחה: "בזאת יבוא אהרן אל הקודש"²⁷, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים²⁸, ולעתיד לבוא – לא רק אהרן, אלא גם כאו"א מישראל שיהי' בדרגת כה"ג ("ממלכת כהנים", כהנים גדולים²⁹), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם "בכל שעה שהוא רוצה ליכנס"³⁰.

ועוד והוא העיקר – שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: "שהחיינו³¹ וקיימנו והגיענו³² לזמן הזה". ■

27 אחרי טז, ג.

28 להעיר ששיעור היומי ברמב"ם הוא בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א-ג).

29 יתרו יט, ו ובבעה"ט עה"פ.

30 (30) ויק"ר פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמו"ר פל"ח, יו"ד ובמפרשים שם.

31 להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על שמחה הנרגשת בלב – דוקא על דבר שישנו בפועל עתה.

32 וי"ל גם מלשון נגיעה, שיכולים (לא רק להראות, אלא גם) לגעת (אנרירען – לקו"ת ר"פ שמיני).

שהוא "ביום טהרתו") – שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁰, וצדיקים קמים לתחי' מיד²¹), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בני", "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²², "עוד אקבץ עליו לנקבציו"²³, "מאשור וממצרים כו' ומאיי הים"²⁴ – באים "עם ענני שמיא"²⁵, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש (ש"בית תפלה יקרא לכל העמים"²⁶), ולקדש הקדשים – כמ"ש בהפרשה שקורין

20 ישע"י כו, יט.

21 ראה זח"א קמ, א.

22 בא יו"ד, ט.

23 ישע"י נו, ח.

24 שם יא, יא.

25 דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

26 ישע"י נו, ז.

המדר מוקדש

לע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

המדר הבא מוקדש לעילוי נשמת

מרת חשא ב"ד נטע אורי ע"ה

ובעלה ר' יוסף ארי' לייב ב"ד משה באר ע"ה

ולע"נ ר' מאיר ב"ד צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוגי – תבלחט"א – מרת ח'י' רחל בת שפירנצא שנאל

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו – לברכות עד בלי די

צריך להיות "ונתץ את הבית"

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק בפרשתנו (יד, לד) "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזת ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם", מפרש רש"י: "בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, וע"י הנגע נותץ הבית ומוצאן".

ה"ינה של תורה" שבפירוש רש"י:

מבואר בהוספות לתורה אור, שאמורי ה' אחד מג' שרי פרעה (העיקריים), ו"אמורי" הוא מלשון "אמור" – דיבור, אבל דיבור דלעו"ז, ההיפך מעשרה מאמרות (שבהם נברא העולם), היפך מעשרת הדברות וכו'. וממשיך לבאר שם בתו"א שהענין של דיבור הרי קשור עם מוציא שם רע, שתמורת הענין ד"שם טוב" שישנו בקדושה – הענין דהקב"ה הלך ת"ק שנה לקנות לו שם טוב, כמ"ש "טוב שם משמן טוב", אזי לעומת-זה ישנו הענין ד"אמורי" – מוציא שם רע, ע"ד מה שהי' בדור הפלגה, שהם בנו מגדל בכדי "לעשות לנו שם", שבכללות זהו הענין דאמירה ודיבור בלתי רצויים – "אמורי".

ודוקא אצל האמורי (בבתי האמוריים) מוצאים אנו "מטמוניות של זהב", ניצוצי קדושה, שהאמוריים החביאו "כל מ' שנה שהיו ישראל במדבר".

וכל הכוונה בזה שניצוצי קדושה אלו נמצאים אצל האמורי היא, בכדי שבני ישראל יכנסו לארץ ישראל וכבשוה, וכבשו את כל הבתים ובמילא גם את הניצוצי קדושה שבהם, וע"כ אומר הפסוק "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזת ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" – בכדי שיחריבו את הבתים ויוציאו מהם את ה"מטמוניות של זהב", את ניצוצי הקדושה.

ב. ההוראה מכך היא:

כאשר יהודי הולך ברחוב ורואה צורה של אמורי ש"כגובה ארזים גבהו" (עמוס ב, ט) – הוא אינו צריך לפחד ממנו כלל, אלא עליו לדעת שכל המציאות של האמורי הוא בכדי שעל-ידו וממנו יגיעו "מטמוניות של זהב" לבני ישראל.

ולכן האמורי נברא באופן כזה שבטבעו הוא ירא מיהודי, "תפול עליהם אימתה ופחד", וכזה פחד שכבר ארבעים שנה לפני שבני ישראל מגיעים למקומו (לארץ כנען) הוא מחביא את ה"מטמוניות של זהב", שכאשר הוא מחביאם אין ביכולתו להנות מהם אח"כ ולא להשתמש בהם עבור תכשיטים לאשתו וכו"ב או להראותם לאחרים וכו' – ואעפ"כ הוא מחביא אותם כבר ארבעים שנה קודם, מצד פחדו מבני ישראל! הוא הרגיש – "מזלייהו חזי" – שבני ישראל באים לארץ ישראל.

ומכך ישנה הוראה ליהודי לכל הדורות:

ואנן חסידיים נעני' אבתרייהו בנוגע לרבותינו נשיאנו

[. .] ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע¹ – "מצורע של בית רבי", ש"יתיב ביני' עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – ש**משיח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות**, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא² "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיין עכשיו³ ודאי היינו רבינו הקדוש⁴, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה⁵], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים⁶ להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, כפס"ד הרמב"ם⁷ "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

(מתוך שיחת ש"פ תזו"מ ה'תנש"א - מוגה)

שנאמר כי רחק ממני מנחם משיב נפשי". וראה גם ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא. וראה לקוטי לוי"צ על מארז"ל ע' קו ש"כל הדעות אמת הם ואלו ואלו דא"ח", עיי"ש.

ואנן (חסידים) נעני' אבתרייהו (בנוגע לרבותינו נשיאינו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – יוסף שמו, שנאמר "יוסיף אדני- שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", יצחק שמו, שנאמר "אז ימלא שחוק פיננו".

5) פרש"י שם. – וע"ש זה נקרא "חיורא (מצורע) דבי רבי", "ע"ש רבינו הקדוש שנקרא רבי . . שהי' סובל תחלואים ויסורים כמוהו" (חדא"ג מהרש"א שם).

6) שלכן "שרי חד ואסיר חד (מתיר נגע ומקנחו וקושרו מתיר האחר ועושה כן, ואינו מתיר שני נגעים יחד (כשאר הסובלי חלאים שיושב ביניהם)), אמר דילמא מבעינא דלא איעכב (אי בעי לי לצאת ולגאול את ישראל לא איתעכב כדי קשירת שני נגעים) – סנהדרין שם ובפרש"י.

7) שבערה 3.

1) ראה אוה"ת נ"ך (ע' צג) שהטעם שמשיח נקרא "חיורא דבי רבי", הוא, לפי ש"בהרת עזה כשלג . . (היא) הלעו"ז דענג העליון לבושי' כתלג חיור, וע"כ משיח שהוא גילוי פנימיות עונג העליון **סובל הנגע בכדי שע"ז יומשך העונג כתלג חיור**".

2) סנהדרין צח, ב.

3) וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספ"א) "ואם יעמוד מלך מבית דוד כו" – היינו שהוא כבר מלך.

4) ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי' דורש אחר שמו*), שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקיהו* שמו,

* פרש"י שם. - ולהעיר מדיק לשון רש"י "כל אחד הי' דורש אחר שמו" (ולא שהתלמידים חידשו שמו כשם רבם).

** (בן חזקיהו) בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם. - ולהעיר שרש"י מנתיק תיבת "מנחם", ומוסיף "בן חזקיהו". וכנראה שצ"ל בפרש"י "הי' בן חזקיהו", אלא שהבחור-הצעיר "תיקו" והשמיט "הי'". ועצ"ע.

למשוך ולגרור אותו).

ואומרים לו בפירוש ש"הקב"ה עוזרו"⁸, וכיון ש"הקב"ה עוזרו" אזי "מי יאמר לו מה תעשה"⁹!

ובפרט שלכל יהודי יש "חלק אלוקה ממעל ממש"¹⁰ – ועליו רק להסיר את האבק שנתקבץ ע"י ה"לב כסיל לשמאלו"¹¹, ואזי יתחיל ה"חלק אלוקה ממעל ממש" שלו להרעיש ("שטורעמען") ולעבוד, עד שיתאחד עם הקב"ה שאוסף ביחד כל יהודי "לאחד אחד".

וכאשר הוא מעמיד את עצמו במעמד ומצב, שמתחיל להתכונן לקבל פני משיח צדקנו כפי שצריך להיות – אזי כלל לא תופס מקום באיזה מעמד ומצב הי' ברגע שלפני זה, כיון ש"בשעתא חדא וברגעא חדא"¹² נפעל אצלו הענין ד"האר פניך ונושעה"¹³, וכפי שהמפרשים מבארים¹⁴ שזהו באופן ד"תשועת עולמים"¹⁵.

(משיחת אור לי"ג ניסן ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

8) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.	13) תהלים פ, כ – המזמור שהתחילו לאומרו בי"א ניסן ש. ז. (תשמ"א).
9) קהלת ח, ד.	14) ספורנו עה"פ תהלים פ, כ.
10) תניא רפ"ב.	15) ל' הכתוב – ישעי' מה, יז.
11) קהלת י, ב. וראה תניא רפ"ט.	
12) ראה זח"א קכט, סע"א.	

המדור מוקדש לעילוי נשמת

חי'ה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הר"ה ר' אפרים זאב שמואלי שחי'
נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

היתכן לומר על בית המקדש נגע צרעת?

הנחה: "ועד הנתות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

במדרש¹ מפרשים את פרשת נגע צרעת הבית על בית המקדש: "ונתתי נגע צרעת) בבית ארץ אחוזתכם² – זה ביהמ"ק וכו'", עד ל"ונתן את הבית³, וביתא⁴ דנא סתרי" (חורבן ביהמ"ק), ומסיים: "יכול לעולם, ת"ל ולקחו אבנים אחרות⁵, שנאמר⁶. . הנני יסד בציון אבן וגו'".

שואלים על זה: היתכן לומר כך על בית המקדש (נגע צרעת)?

ויש לומר הביאור, שזהו על-דרך מ"ש בגמרא (במס' סנהדרין⁷) על משיח צדקנו: "מאי סימני, יתיב בני עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע, דכתיב⁸ והוא מחולל מפשעינו, וכתיב⁹ חלינו הוא נשא¹⁰, ומשיח נקרא "מצורע" – "חיוורא (מצורע) דבי רבי שמו, שנאמר⁹ אכן גו' חשבנוהו נגוע וגו'¹¹".

זאת אומרת, שמש"ח מצד עצמו, ועד"ז ביהמ"ק, כולו טוב וקדושה ואין לו שייכות לכל ענין הצרעת שבא רק "מפשעינו וגו'"; וכאשר יהודים עושים תשובה – תיכף ומיד באה הגאולה, כמבואר בגמרא שם⁷ שמש"ח "שרי חד ואסיר חד כו' דילמא מבעינא דלא איעכב", לכשיהי' "היום אם בקולו תשמעו"¹², "לא¹³ עכבן (אפילו) כהרף עין"¹⁴, ונעשית מיד "טהרת המצורע" – "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו"¹⁵, עד לסיום הענין (הן בנוגע למצורע והן בנוגע לצרעת בית) – "וטהר"¹⁶ – ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי שיעמוד אז בתכלית הטהרה והקדושה, באופן ד"לשכון כבוד בארצנו"¹⁷, באופן נצחי ומנוחה נצחית שאין אחרי' גלות (לא כבית שני שהי' בו חורבן, "נגע צרעת") – בחי' עשר.

וכאשר נמצאים "בעשור לחודש הזה" – מודגש אז איך שהעולם עומד במצב שכולו טוב וקדושה ואין שום מקום להיפך הקדושה, מעין ובדוגמת מצב העולם לע"ל, בביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כשיראו בגלוי ובתכלית השלימות איך שהעולם כולו טוב וקדושה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול, י"ד ניסן ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) ויק"ר ספי"ז.	(11) סנהדרין שם, בבפרש"י. עוד עד"ז ראה בסה"ש
(2) פרשתנו יד, לד.	תנש"א ח"ב ע' 491 ואילך (חלקו הבאנו לקמן ע' 16).
(3) שם, מה.	(12) תהלים צה, ז.
(4) ע"פ עזרא ה, יב.	(13) סנהדרין שם, א. ע"ד מ"ש ביציאת מצרים –
(5) פרשתנו שם, מב.	מכילתא ובפרש"י בא יב, מא.
(6) ישעי' כח, טז.	(14) ראה ענף יוסף לעין יעקב סנהדרין שם.
(7) צח, א.	(15) פרשתנו שם, ב.
(8) ישעי' נג, ה.	(16) שם, ט. כ. נג.
(9) שם, ד.	(17) תהלים פה, י – הקאפיטל שמתחילים למחרת
(10) פרש"י סנהדרין שם.	(י"א ניסן תשמ"ו).

כשיתעורר משנתו - יראה שמשיח עומד אצלו בחדר...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע למעשה בפועל:

הרי כל יהודי מאמין בביאת המשיח, ונמצא במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא¹. על יהודי לדעת, שלא מספיק ההחליט בעצמו ש"אחכה לו", היינו, שמקוה ורוצה להתעורר מחר בבוקר משנתו ולראות שמש"ח נמצא כאן ("משיח איז דא"); הוא עומד אמנם במעמד ומצב טוב ("אחכה לו") – אבל זה לא מגיע עדיין לענין של מעשה בפועל, ו"המעשה הוא העיקר"².

ובנוגע למעשה בפועל:

יהודי צריך לדעת, שהיות והוא "מאמין באמונה שלימה (ובאמונה פשוטה) בביאת המשיח"¹, עד לאופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי בשעת הליכתו לישון היום בלילה עליו להרדם באופן כזה, שכאשר יתעורר בבוקר משנתו ויראה שמש"ח (לא רק "עומד אחר כתלנו"³, אלא) עומד אצלו בחדר – ימצא אותו המשיח במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו!

זה לא ענין שמגיע באופן של מתנה, אלא צריך להעשות ע"י "מעשינו ועבודתינו"⁴.

ב. אך היצר-הרע מתחיל להבהילו ואומר לו: מאחר ובין כך אינך שייך לעמוד במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו – לכל-הפחות אל תבלבל את שנתך! אל תחשוב על ענינים המבהילים ויהי' לך לילה שקט, אח"כ תקום עם ראש צלול ("א קלארע קאפ") וכאשר משיח יאמר לך "שלום עליכם", תוכל לענות לו – בראש צלול – "עליכם שלום"!

לשם מה אתה צריך להבהיל את עצמך שהיות ומשיח בא, צריכים "להתלבש" כמו שצריך, כלומר, שהלבושים – מחשבה דיבור ועאכו"כ מעשה – צריכים להיות באופן המתאים ליהודי שמש"ח נותן לו "שלום עליכם" – הרי בין כך אינך שייך למעמד ומצב זה!...

ג. אומרים ליהודי ש"איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחן"⁵, ומזה מובן שבכחו של כל יהודי להגיע למעמד ומצב זה.

ומוסיפים ואומרים לו, שבתור הקדמה לקבלת פני משיח צדקנו יהי' הענין ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁶ – כפי שרש"י מספר⁷ לילד קטן הלומד חומש, שהקב"ה בעצמו בא ולוקח כל יהודי בידו; אבל הקב"ה רוצה שהיהודי יילך איתו אח"כ (ללא צורך

(1) עיקר הי"ב מהי"ג עיקרים.	(4) תניא רפ"ז.
(2) אבות פ"א מי"ז.	(5) במדב"ר פי"ב, ג.
(3) ל' הכתוב – שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא"	(6) ישעי' כז, יב.
ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א.	(7) עה"פ נצבים ל, ג.